

over midlertidigt Arbejdes Varighed, d. v. s. normalt over 5 Uger.

Disse Regler maa efter deres Indhold medføre, at den samlede Ventetid for Medlemmer med samme samlede Arbejdsperiode inden for et Aar kan blive meget forskellig, jfr. nedenstaaende Eksempler med arbejdsløse Medlemmer, der alle har 9 Maaneders Arbejde inden for et Understøttelsesaar.

1. Et Medlem har inden for et Understøttelsesaar 9 Maaneders samlet Arbejde: 6 Karensdage.
2. Et Medlem har inden for et Understøttelsesaar 2 Arbejdsperioder à $4\frac{1}{2}$ Maaned og er øvrigt arbejdsløs: 2×6 Karensdage.
3. Et Medlem har 6 Arbejdsperioder paa 5—7 Uger med mellemliggende Arbejdsløshedsperioder paa 1—3 Uger: 6×6 Karensdage.
4. Et Medlem har 10 Arbejdsperioder paa 3—4 Uger med mellemliggende Arbejdsløshedsperioder paa 1—2 Uger: 0 Karensdage.

Ventetidsbestemmelsen er ikke alene begrundet i Ønsket om, at en forsikret arbejdsløs selv skal bære en vis Del af Byrden ved sin Arbejdsløshed, men ogsaa i den rent praktiske Betragtning, at Arbejde i over 5 Uger maa medføre, at paagældende kan klare sig selv i 6 Dage, samt i, at en saadan Regel virker som et Incitament til hurtigst muligt at tage nyt Arbejde. Uanset disse til Grund for Bestemmelsen liggende Hensyn maa det dog formentlig erkendes, at den nugældende Regel kan virke uretfærdigt og tilfældigt — i al Fald i Fag, hvor det er mere almindeligt, at Medlemmer har Arbejdsperioder, der er kortvarige, men dog er over 5 Uger, saaledes at der ved nye Ledighedsperioders Begyndelse skal gaas Karenstid. Hertil kommer, at man ikke kan se bort fra, at et Medlem, der har arbejdet i lidt mindre end 5 Uger og ikke er sikker paa, hvor længe Arbejdet varer, med den nugældende Regel vil være interesseret i et Par Dages Arbejdsløshed inden 5 Ugers Periodens Udløb for ikke at risikere at skulle gaa ny Karenstid, naar Arbejdet slutter.

I § 16, Stk. 8, i den indtil Lov Nr. 338 af 29. Juli 1942 gældende Formulering fandtes en Bestemmelse, hvorefter Socialministeren efter forud indhentet Erklæring fra Arbejdsnævnet kunde bestemme, at Ventetiden helt eller delvist bortfalder for Kasser, hvor Forholdene i Faget bevirker hyppigere, kortvarige Arbejdsperioder. Saa vidt ses har Bestemmelsen dog kun været benyttet i meget ringe Omfang.

Bestemmelsen, der var kommet ind i Loven saa tidligt som i 1914, gled ud ved Omredigeringen af § 16, Stk. 8, i 1942, uden at der i Lovens Motiver er knyttet Bemærkninger hertil, og uden at der ses at ligge særlige Overvejelser bag. For at imødegaa den Uretfærdighed, som den nugældende Regel som foran vist kan give Anledning til, og samtidig borttage det fornævnte Motiv til Misbrug af Arbejdsløshedsloven paa dette Punkt, stiller man Forslag om til § 16, Stk. 5, at føje en Regel svarende til den, der før Ændringerne i 1942 fandtes i § 16, Stk. 8, sidste Punktum. Der er dog den Forskel i Forhold til den tidligere Bestemmelse, at man i Forslaget giver Mulighed for at begrænse Dispensationer til en Del af en Kasse, og at Dispensationsbeføjelsen henlægges til Arbejdsdirektøren efter Forhandling med Arbejdsnævnet. Det er Hensigten, at den foreslaaede Regel skal anvendes inden for Omraader, hvor der foreligger hyppige, kortvarige Arbejdsperioder, navnlig saaledes at det for saadanne Omraader kan bestemmes, at Karensdage kun skal foreligge ved første Arbejdsløshedsperiode inden for et Understøttelsesaar (1. Oktober —30. September).

Stk. 8. Bestemmelsen om udvidet Karenstid for Sæsonfag er indføjet i Loven i 1914, men stammer i sin nuværende Form fra Lov Nr. 338 af 29. Juli 1942.

Bestemmelsen har paa Grund af den Udjævning af Sæsonsvingningerne, der har været en Følge af den tekniske Udvikling, haft svindende Betydning og omfatter for Tiden kun 2 smaa Omraader — Brolæggerens Arbejdsløshedskasse og Straahattesyerskernes Branche inden for Hatte- og Buntmagernes Arbejdsløshedskasse.

Regeringen finder det herefter ikke rimeligt at opretholde denne Bestemmelse, og det foreslaas derfor at lade den gaa ud.

Til § 17.

Dette Forslag er en Følge af Forslaget om Ændringen af § 7 i Lov om kommunale Beskæftigelsesudvalg.

Til § 19.

Stk. 3. Ændringen er af rent formel Art.

Stk. 7. Ændringerne er en Følge af Indføjelsen af nyt Stk. 9.

Stk. 8. Ved Ændringerne i Arbejdsløshedsloven af 25. Marts 1947 stilledes Arbejdsløshedsfonden noget ugunstigere end hidtil. Fondens Mindreindtægt som Følge af de